

РЕШЕНИЕ

№ 9149

гр. София, 07.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9928** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. Б., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И. адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 34 срещу: Решение № 4686/28.08.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че административният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му и като такъв следва да бъде отменен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят М. Б. – редовно уведомен, се явява лично и се представлява се от адв. И.. Адвокат И. иска съдът да отмени решението като неправилно и незаконосъобразно. На основание чл.142 АПК, счита, че е променена обстановка в И.. Справката, представена от ответника не отразявала тези промени, тъй като била изготвена към 17.12.25 г. Събитията, които определят настоящата ситуация в И. започнали след м.01, което е отразено в справката, която представил в днешното съдебно заседание. В административния акт неправилно бил поставен акцент върху факта, че жалбоподателят е пребивал в Турция за продължителен период от време. Имало решение на СЕС по преюдициално запитване на АССГ от 05.02.26 г., преди няколко дни, касаещо концепцията за трета сигурна страна и кои лица отговарят на това определение. В документите по делото се съдържа информация, че лице, което замине

към трета страна губи предоставената закрила в Турция, т.е. доверителят му вече е изгубил тази закрила. От доказателството прието в днешното съдебно заседание от дирекция „Миграция“ било видно, че Турция не приема нито един нетурски гражданин и връщането му в тази страна било невъзможно, а концепцията за трета сигурна страна изисквала чужденецът да има достъп до територията на тази страна. Приемайки Турция за трета сигурна страна административният орган не е изследвал опасностите и рисковете пред жалбоподателя при завръщане в И.. Според Ислямския наказателен кодекс отстъпването от исляма и приемането на християнска религия се наказвало със смърт. Моли за отмяна на решението.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МС – редовно уведомен, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли така подадената жалба и да потвърди решението като правилно и законосъобразно. В хода на административното производство не били допуснати административно производствени нарушения и правилно бил приложен материалния закон, поради което счита, че не са налице законовите предпоставки за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя и иска потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно.

СГП – редовно уведомена, се явява прокурор Ю.. Прокурорът счита, че решението е правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила, с вх. № ПМЗ-ВР- 1493 от 21.05.2025 г. по описа на Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]), до, Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. Жалбоподателят М. Б. е от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., персиец по народност, вероизповедание: християнин-протестант/ семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация, по чл. 30, .ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в при съствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да, сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална, помощ на Чужденци, търсещи международна закрила.

На 30.05.25 и 11.06.25 г. с жалбоподателя е проведено интервю, за което е изготвен протокол рег. № 17 712. Жалбоподателят заявил, че е напуснал И. през 2014 г. нелегално за Турция. Искал е да премине транзитно през Турция, но трафикант му откраднал всички средства и бил посъветван от свой сънародник да остане и да поиска закрила от Върховния комисариата на ООН за бежанците и да легализира престоя си. Твърди, че не е имал проблеми с турските власти, но е християнин и не бил приеман много добре от мюсюлманите. Споделя, че е останал общо единадесет години в Турция легално с предоставена закрила и турски документ за самоличност на име „кимлик“. Отбелязва, че не е имал проблеми с гражданите и властите в Турция, но се е притеснявал да не бъде депортиран в И. и че това е причината през 2025 г. да напусне страната. Добавя, че в края на месец април 2025 г. с помощта на трафикант, на който е платил 3000 евро е преминал през дупка в граничното телено ограждение не по законоустановения ред на територията на Република Б. и че е бил задържан от българските власти непосредствено след граничната бразда.

В хода на интервюто с рег. № УП 17712 от 30.05.2025 г., чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила със страх за живота си в държавата му на произход. Жалбоподателят

разказва, че е роден в [населено място] и че е живял в [населено място]. Заявява, че има завършено висше образование със специалност промишлен електротехник и че е работил по специалността си като началник отдел електротехника и ИТ във фирма с петдесет процента частно и петдесет процента държавно участие. Съобщава, че се е развел със съпругата си в И., но по време на-регистрацията си в ДАБ при МС е заявил, че е неженен. Твърди, че е отбил редовна военна служба в сухопътни войски като шофьор за срок от две години и че не е викан в запас. Посочва, че няма близки и роднини в Европа, освен чичо в А. и братовчеди в Германия. Пояснява, че е напуснал И. заради страх за живота от официалните власти, които са го подвели под, отговорност заради това, че е сменил религията си, което в родината му се наказвало със смърт. Обяснява, че е приел християнството през 2013 г., година преди да напусне И.. Споделя, че е научил много за новата си религия от свой познат етнически арменец, с помощта на който е купил тайно Б. отпечатана на езика фарси от книжарницата на негов познат. Отбелязва, че от тогава . Коренно се е променил живота му и че преди да приеме християнската религия не е бил силно религиозен мюсюлманин. Добавя, че е започнал да посещава една домашна църква, където е обогатил познанията си за своята религия и че е решил да разкаже всичко, което е научил за християнството на своите подчинени във фирмата в която е работил, тъй като им е имал пълно доверие. Допълва, че един ден в офиса са пристигнали служители на тайната иранска полиция и че са му показали заповед за обиск с неговото име, след което са претърсили кабинета и компютъра му, събрали са документите и лаптопа му и са го закарали при следователите в [населено място]. Изтъква, че бил подложен на разпит, а длъжностните лица се държали с него като зверове.

Отричал обвиненията, но те получили информация от лаптопа му, намерили и библията. Твърди че го грозяла смъртна присъда и затова заминал за Турция.

Отбелязва, че се е установил в [населено място] и че през 2015 г. е отишъл в централата на ВКБООН в [населено място], където е подал молба за убежище. Отбелязва, че по-късно" дейността на ВКБООН-в Турция е била преустановена и че производството му е било прехвърлено в дирекцията по миграция към държавните власти. Изтъква, че с него е проведено интервю и че около седмица по-късно му е било издадено решение признаващо го за бежанец, като е получил и турска карта за самоличност - „кимлик", който е подновявал на определен срок. Споделя, че не се е чувствал спокоен за живота си в Турция и че църква в [населено място] е била подпалена, изрисувана със спрей, а прозорците ѝ изпочупени от мюсюлмански фундаменталисти. Добавя, че не може да се завърне в И., защото животът му е в опасност и че - веднага ще бъде задържан и осъден на смърт от официалните власти. Допълва, че в родината му са останали да живеят родителите му и трите му сестри, две от които са омъжени и имат семейства. Декларира, че не търси, работа, а спокойствие и сигурна държава, тъй като иранските власти са връчили призовка за неговото явяване в съда на майка му и са ѝ казали, че трябва да го накара да се върне в И..

В проведеното второ интервю с рег. № УП 17712/11.06.2025 г. жалбоподателят заявява, че е бил разпределен от ВКБООН да се установи в [населено място]-Турция, където е живял около десет години и че е пътувал за срок от един месец до градовете И. и А. на посещения на църковни събития. Съобщава, че интервюто му за убежище е проведено в [населено място] около година и половина след подаване на молбата в столицата през 2015 г. и че около 2020 г. ВКБООН са прекратили дейността си в държавата и са прехвърлили делото му при турските власти. Твърди, че дирекцията по миграция е провела второ интервю с него и че седмица по-късно е получил съобщение, че молбата му се удовлетворява и получил статут на бежанец с документ за самоличност - кимлик. Посочва, че не е имал повече взаимоотношения, с турските власти, които

са му казали, че ако ВКБООН. възобновят работата, си в Турция ще го извикат и ще му съобщят в коя държава ще бъде преместен. Пояснява, че е трябвало да бъде извикан на среща преди две години и че тогава никой не се е свързвал с него.

Твърди, че не помни кога точно се е случило въпросното опожаряване. Добавя, че е бил приятел с персийците, сред които е имало семейства, мъже и непридружени младежи с различни професии, посещаващи църквата в С. и че според информацията, която е събрал-всички те са напуснали държавата си на произход, защото са сменили религията си. Допълва, че не е общувал нито с турци християни, нито с турци мюсюлмани и че те не са притеснявали персийците.

В хода на интервюто от 11.06.2025 г. жалбоподателят споделя, че е посещавал църквата два пъти в седмицата и че е бил барабанист в групата за молитви към църквата, заради което е репетирал с тях допълнителни часове. Съобщава, че обича музиката и че в И. е посещавал уроци по виола. Твърди, че по заведеното срещу него дело в И. няма постановена присъда и че службите са казали на майка му, че знаят, че се намира в Турция. Посочва, че най-вероятно някой от служителите му го е издал на тайната полиция, след като е видял Б. в офиса му или роднините на съпругата му са разбрали, че е сменил религията си и са съобщили за това на властите. Пояснява, че носи на врата си християнски кръст, който е подарък от негов приятел пристигнал в Турция от И. и че жена му е арменска християнка. Обяснява, че официално е приел протестантската деноминация на християнската религия в Турция през зимата на 2015-2016 г. и че на ритуала са присъствали петнадесет-двадесет човека. Изтъква, че за целта е използван надуваем басейн напълнен с топла вода и че ритуала е изпълнен от свещеник гост на църквата от САЩ. Отбелязва, че духовника е прочел пасаж от Б. и няколко молитви, след което го е попитал дали приема християнството. Добавя, че има писмен документ за покръстването си и заявява, че ще го представи, заедно с други писмени документи за самоличността му и за предоставения му от турските власти статут на бежанец.

При провеждане на интервюто с рег. № УП 17712/11.06.2025 г. чужденецът за явява, че не е имал лични проблеми основани на етническата му принадлежност държавата му по произход. Съобщава, че не е членувал в политически партии, организации и във въоръжени групировки. Твърди, че е бил арестуван веднъж за срок от единадесет дни от тайната полицията, след което е освободен до назначаване на съдебното му дело. Посочва, че срещу него е повдигнато обвинение от иранските власти и че го грози смъртна присъда. Изтъква, че бащата на бившата му съпруга го е заплашил, че, ще го убие, защото срами семейството му. Пояснява, че в Турция е бил заплашен от имам на джамия близо до дома му и че два пъти колеги в ресторанта, в който е работил са го заплашили да го наранят с нож, когато е отказал да се моли с тях и са разбрали, че е християнин. Изтъква, че не помни подробности и че не се сеща кога точно е бил заплашен от колегите си, защото това са две обикновени случки. Обяснява, че работници от ВКБООН са му казали, че трябва да сигнализира полицията тъй като това са криминални актове и че той не е подал жалби срещу колегите, си, тъй като смята, че полицията няма да защити ирански християнин, а ще застане на страната на собствените си турски граждани. Споделя, че ако е подал жалби в полицията, най-вероятно е щял да бъде изпратен в лагер, за депортация и впоследствие да бъде върнат в И.. Добавя, че в ареста в И. му е оказано физическо и психическо насилие от служителите на тайната полиция.

В хода на производството жалбоподателят е представил фотокопия на: - една (1) страница от документ на ВКБООН,. издаден на 02.11.2016 г., - една (1) страница, от удостоверение за закрила, от 09.08.2021 г., - две (2) страници от картаза самоличност на притежател на международен статут на закрила в Турция, издаден на 26.02.2025 г. и валиден до 26.02.2028 г., - десет (10) страници от ирански документ за самоличност, преиздаден на 25.06.2024 г., една страница от призовка,

издадена на 04.08.2014 г, - една (1) страница от удостоверение за завършен курс, издадено на 20.01.22 г., една. (1) страница от удостоверение за завършен курс, издадено на 20.07.22г., една: (1) страница от удостоверение за завършен курс, издадено на 20.07.22 г., - една (1) страница от удостоверение за завършен курс, издадено на 29.07.21 г., -една (1) страница от удостоверение за завършен курс, издадено на 29.07.21 г., - две (2) страници от две молби, за пътуване отправени до турските власти, - една (1) страница от удостоверение за кръщение, издадено на 23.01.2016 г., - една (1) страница от сертификат за християнски живот, издаден на 29.04.2021 г. и - четири (4) броя на черно бели фотографияски снимки.

От представените в хода на административното производство устни факти и обстоятелства ставало ясно, че жалбоподателят е гражданин на И., което се потвърждава от представеното фотокопие на ирански документ за самоличност и от факта, че с него е проведено интервю на персийски език. Като персиец по народност кандидата декларира, че не, е имал лични проблеми в държавата си на произход. Не се установяват доказателства, че в И. да е преследван на основание раса, националност, принадлежност към определена-социална група или политическо убеждение.

От така представената бежанска история за АО липсвали достатъчно правдоподобни и добре аргументирани твърдения в полза на търсената закрила, защото жалбоподателят заявил, че е напуснал И., за да не бъде осъден със смъртна присъда за смяната на религията си. Съобщава, че, срещу него е проведено следствие и е образувано съдебно дело, което обаче не е приключило с влязло в сила решение, тъй като не се е явил на заседанията по делото. Но за тези твърдения не представил нито копия, нито оригинали на съдебни документи или документи от полицията, следствието прокуратурата в И. относнопредявените му обвинения. Единствения документ, който е представил относно твърденията си е фотокопие на призовка от прокуратурата на революционните сили, издадена на 04.08.2014 г., която не може да се приеме за относима по представената бежанска , история доказателство, тъй като информацията в нея е незначителна и не представя-никакви реални обстоятелства за предявени обвинения и образувано съдебно дело, а на всичкото отгоре е и с лошо техническо качество, от който не може да се определи дали молителя е призован за даване на показания като обвиняем, като свидетел, или вероятно като експерт. Не се установявали дори минимални данни за вероятността срещу него да е поведено съдебно дело, тъй като органа изпратил призовката не е иранския съд, а прокуратурата. След извършен обстоен анализ на представените в хода на административното производство доказателства относно бежанската история на чуждия гражданин, които се явяват направените устни изявления в хода на проведените две интервюта с рег. № УП 17712 от 30.05.2025 г. и 11.06.2025 г. ведно с представените писмени доказателства изброени по горе, следвало да се посочи, че жалбоподателят е представил недействителна бежанска история с цел да получи международна закрила в Република Б., доказателство за този извод следвало да се посочи, че по време на регистрацията в ДАБ при МС чужденеца е представил неверни лични данни относно семейството си. Той е заявил пред длъжностните лица, че е неженен и едва в хода на проведено интервю, е отбелязал, че всъщност е бил женен и че впоследствие се развел със съпругата си. Важно било да се посочи и информацията видна в представеното фотокопие на ирански документ за самоличност, който е преиздаден на 25.06.2024 г., т. е. девет години след като през 2015 г. молителят е напуснал И. и не се е връщал там. Въпросния документ е преиздаден в [населено

място], И., а не в посолството на страната в Турция, което е достатъчно основание да се приеме, че чужденецът вероятно се е завърнал в държавата си на произход и че лично е подновил документа си за самоличност. От своя страна пък това означава, че за него не съществува дори минимално ниво на риск от преследване в държавата му на произход. На следващо място е необходимо да се разгледат и анализират представените в хода на административното производство усти факти и писмени доказателства относно твърденията на жалбоподателя, че единадесет години е живял легално в Турция с предоставен от властите статут на условен бежанец. Чужденецът е заявил, че през 2015 г. е подал молба за убежище в офис на ВКБООН в [населено място], но тъй като международната организация временно е прекратила дейността си в страната, делото му е било прехвърлено в държавната дирекция за миграция, която след провеждане на стандартна процедура му предоставила условен статут на бежанец. Доказателствата, които молителя е представил пред длъжностните лица на ДАБ при МС под формата на фотокопия на документи от ВКБООН и дирекцията по миграция на Турция подкрепят посочените по-горе устни факти. От особено значение е тук да се посочи, че споменатите документи са фотокопия, а не оригинали и че в тях не е посочена причината, поради която кандидатът е получил закрила в страната, което е съществен момент от прегледа на цялата бежанската история и нейната оценка. И. гражданин е живял и работил в Турция единадесет години легално ползвайки се от всички права които държава му е предоставила. Той се е възползвал от възможността да се запише и да завърши пет курса в сферата на кулинарията, фотокопия от които е представил в хода на производството и които са му помогнали в професионалното развитие. Работил е като главен готвач в ресторант и средствата, които е изкарвал са му били достатъчни да се издържа. Видно от представените фотокопия на свидетелство за кръщение за християнски живот издадени съответно от арменската евангелска църква „Г.“ в град. С., Турция и училището за евангелизация С., М. САЩ в сътрудничество с И. Министри, а също и от изображенията на приложените по административното производство четири (4) броя черно, бели фотографски снимки на жалбоподателя се доказва твърдението, че в Турция е приел официално за себе си изповядването на християнската религия. Тези аргументи в едно с приложените, две (2); молби за пътуване отправени до турските власти, в резултат на които които е удовлетворено желанието да пътува във връзка с провеждащи се църковни дейности, удостоверяват ПО безспорен начин, че чужденецът не е имал никакви проблеми с турските власти, по повод смяната на религията си. Така представени всички устни факти и обстоятелства и писмени документи доказват тезата, че жалбоподателят се е възползвал в пълен обем от предоставената му закрила в Турция. Като аргумент за възможността той да се завърне в Турция, където да продължи да живее, работи и посещава своята църква, се приема представеното фотокопие на карта за самоличност на притежател на международен статут на закрила, издаден на 26.02.2025 г. и валиден до 26.02.2028 г. Информация за гореизложените аргументи се открива в справка с вх. № МД-02- 346/27.06.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, където е посочено, че според Т. - А. I. D., А. С. R. - 2023 U., от 20 август 2024 г., правата, и задълженията на чужденците със статут на условен бежанец (conditional refugee) са урегулирани в Раздел 4 („C. of I. P.“) на същия закон, и неговите наредби. Носителите на този статут получават неограничен срок на пребиваване и право да подават молби за подновяване на разрешението за пребиваване не по-рано от 60 дни преди изтичане. Те са задължени да уведомяват

местната дирекция „Миграция“ за промяна на адрес, семейно положение и данни за контакт в 20-дневен срок, както и да носят постоянно документа за пребиваване при себе си. Условните бежанци могат да кандидатстват за временни и постоянни разрешения за труд без първоначално изискване за сертификат или ниво на езиково владение, но разрешението за работа се издава от Министерството на труда едва след шестмесечен престой. Те имат право на достъп до държавни и частни учебни институции, но за участие в стипендиантски програми и студентски-помощи често се изисква допълнителни административни изисквания. Освен базовото медицинско обслужване, за допълнително здравно обслужване, условните бежанци нямат автоматичен достъп до общински социални помощи или обезщетения за безработица, но могат да кандидатстват в определени програми за жилищна, трудова и езикова интеграция, финансирани от ЕС и, ООН. Относно заявленията на жалбоподателя, че не се е чувствал сигурен през всичките единадесет години, от живота си в Турция, тъй като властите в страната поддържат добри отношения с И. и за него е съществувала вероятността да бъде депортиран обратно в държавата, си на произход следва да се посочи, информацията в справка с вх. № МД-02-346/27.06.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-при МС, където е посочено, че според *C. information R. T.* от Д. по външни работи и търговия на А. (*DFAT*)

от 16 май 2025 г., турските власти прилагат правото на убежище за граждани на И. чрез създаденото през 2014г. система за международна закрила, администрирана от Дирекция „Миграция“ към министерството на вътрешните работи. Иранци, които внасят искане за международна закрила, преминават, през регистрационна процедура, при която се издава разрешителен документ („карта за чужденец“) с валидност един година и възможност за подновяване. За да получат статут на международна-закрила, кандидатите минават лично интервю за установяване на основанията им за страх от преследване по политически, религиозен или етнически мотиви. На всички с международна закрила се предоставя достъп до здравеопазване, базисно образование за деца и право на труд след издаване на разрешение, издавано от министерството на труда след шестмесечен престой. Нерегистрираните мигранти, включително иранци, могат да бъдат задържани и депортирани, като решаването на въпроса често се забавя заради изискванията за потвърждаване на адреси и повторни проверки. За иранските бенефициенти частично важат и мерките за вътрешна релокация, при които властите - прехвърлят лица към региони, с по-ниско натоварване за регистрация, но без обезпечение за адаптация и трудова заетост - метод, критикуван като натякване „да се скрият от погледа“ на миграционните власти докато изтече разрешителният срок — практика, при която някои ирански семейства живеят без статут и права над шест месеца, преди да осигурят нова карта за пребиваване. От гореизложеното е видно, че гражданите на И., които са придобили закрила в Турция не подлежат на депортация в държавата им на произход. Такава политика турските власти прилагат единствено за нерегистрирани лица, които са останали дълго време в страната без валидни документи за престои или не са регистрирани като търсещи закрила. На следващо място е необходимо да се посочи, че причините, поради които жалбоподателят е решил да напусне Турция след единадесет години легален престой там могат да се определят като лични и от криминален характер. В хода на проведените две интервюта с рег. № УП 17712 от 30.05.2025 г. и 11.06.2025 г. молителя е заявил, че два пъти е бил нападен с нож от свои колеги в ресторанта, защото е отказал да се моли с тях и че веднъж близо

до дома му имам от близката джамия го е Нагрубил защото е християнин и че вероотстъпниците заслужават смърт. Тук особено важно да се спомене, че в представените устни обстоятелства, в проведените интервюта се откриват неточности и разминавания. В първото интервю кандидата за закрила посочва, че два пъти колеги в ресторанта, в който е работил са искали да го наръгат с нож защото е християнин, като пояснява, че всъщност те не са се опитали да го наръгат, а само са го заплашили устно (интервю с рег. № УП 17712 от 30.05.2025 г. страница 7). Запитан защо не е потърсил съдействие от местните власти и не е подал жалба в полицията, иранския гражданин отговаря, че не е подал жалба и не е известил властите защото смята, че те ще се застъпят за своите граждани, вместо за него. В допълнение е отбелязал, че не помни деня, месеца и годината на въпросните заплахи, тъй като това са обикновени случки. От гореизложеното можело да се обобщи, че информацията относно представените заплахи в Турция, не може да се докаже, и че вероятността тези заплахи да са били реални е несъществена. Молителят е имал възможност да се защити като отправи писмени жалби пред властите в държавата, която му е предоставила закрила, като вместо това той сам се е отказал от-право да се защити. Видно от изявленията му за него не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото хода на производството не се откриват писмени и устни факти и обстоятелства, които да доказват, че като християнин, чужденец е бил преследван в Турция. Кандидата не посочва други реални причини, които да са го накарали да напусне Турция, заради страх от преследване и депортация в И.. След отправените му „заплахи от колеги“, той е напуснал ресторанта и е намерил нова работа, като е продължил да посещава църквата си в [населено място], въпреки изявлението, че друга църква в града е била изпочупена и осквернена от мюсюлмани. В бежанската история на кандидата не се аргументират, достоверни факти сочещи опасения от преследване в Турция.

Видно било, че жалбоподателя напълно умишлено и съзнателно е напуснал Турция без да се страхува от преследване в страната предоставила му закрила и е представил отчасти, недостоверна информация за своята самоличност и за проблемите, които е имал в И. пред длъжностните лица на ДАБ при МС. За кандидата не се установяват реални, достоверни и неоспорими доказателства, че е издирван от властите в държавата си на произход заради смяната, на религията си. В хода на производството самоличността му остава. Непотвърдена, тъй като е представил единствено фотокопие на документ за самоличност, който е преиздаден на 26.05.2024 г., поради което може да се обобщи, че нивото на риск от преследване в И. за него е незначително. Фотокопията на приложените писмени документи не доказват представената бежанска история, която е противоречива, нелогична и недостоверна. За чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.- 8, ад. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При провеждане на интервютата не се установяват достоверни факти и обстоятелства, които да показват, че търсеция международна закрила е бил преследван по някои от посочените, критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ в държавата му по произход. До приключване на административното производство не са представени и писмени доказателства, сочещи, че в И. именно кандидата за закрила е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, изразено, политическо мнение, или принадлежност към определена социална група. И. гражданин не е

удостоверил своята самоличност с представен оригинал на личен документ и не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. В настоящият, случай от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна иранския гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина Неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена, социална група или политическо убеждение. В хода на проведените с чужденеца две интервюта, от негова страна са изложени обстоятелства, които не се оценяват като достоверни, сочещи за наличието на някое обективно обстоятелство, предвидено в чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат, в предметния обхват на ЗУБ, тъй като жалбоподателят не доказва, че изпитва основателно опасение от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне И., не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ; или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо иранския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и не е бил обект на репресии освен твърдението за оказано, насилие при ареста му от тайната полиция, което от една страна не е доказано с документи и от друга страна, ако се приеме за реално събитие, то е важно да се отбележи, че е останало като единичен акт на насилие, който не се е повторил до напускането му на И.. От изложените от чужденеца твърдения, не се установяват реални доказателства за проблеми със субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Семейството роднините му са останали да живеят и работят в [населено място], И.. Те не са избрали да се преместят или да напуснат страната отново поради реални опасения от преследване, поради което степента на риск за тях и съответно за молителя е пренебрежимо ниска. Може да се приеме обстоятелството, че за чуждия гражданин съществува възможност да се завърне в родината си и да живее със семейството си в А. без риск за живота му. Тази теза се подкрепя от информацията предоставена в справка вх. № МД-02-401/21.07.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС от която става ясно, че добре информиран източник не е запознат, доброволно завърнали се лица, при завръщането си в И., да са преследвани за критикуване на Ислямската република, обръщане към християнството или прозелитизъм, по време на престоя им в чужбина. Доколкото е известно на австралийските власти, иранските компетентни служби не проверяват акаунтите в социалните медии на иранци, завръщащи се от чужбина. Международни наблюдатели съобщават, че иранските органи нямат интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище, за дейности, извън И., включително във връзка с подадени от тези лица молби за закрила. Въпросните дейности включват публикуване на критични към иранското правителство коментари в социалните медии (сериозното интернет-филтриране означава, че повечето иранци никога няма да ги видят), протест пред иранска дипломатическа мисия, приемане на християнството или участие в ЛГБТИ-дейности. В такива случаи рисковият профил за лицето ще бъде същият като за всеки друг иранец, попадащ в съответната категория.

Хора със съществуващ "висок профил" може да са изправени пред по-висок риск да станат обект на официално внимание при завръщане в И., особено политически активисти. Отношението към връщащите се лица, включително неуспелите да получат убежище зад граница, зависи от профила на завърналите се лица преди да напуснат И. и действията им при връщането. Според местни източници най-голямото предизвикателство, -пред което са-изправени неуспелите кандидати за закрила при завръщането им е икономическата реинтеграция и намирането на съдържателна работа в смисъл на трудова заетост. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите-на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Жалбоподателят не е бил политически ангажиран. В настоящия случай, търсецията международна закрила не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не се констатира да са нарушени, основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от; действия, които водят до нарушаване права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ насилието може да бъде физическо или психическо насилие, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези-действия следва да се основават на причините посочени в чл. 8, ал.1 от ЗУБ. Твърденията му не съдържат достоверна информация за преследване по смисъла на този текст. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход не се обективират реални и съществени доказателства за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Твърденията му не съдържат достоверна информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. За търсецията международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е-посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република Б.. От заявените в хода на административното, производство факти и обстоятелства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му 'мнение и/или убеждение. Липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Искането на жалбоподателят в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно. На основание чл. 73, изречение второ от ЗУБ следва да се разгледа необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. Търсецията международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, които, не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от Държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително

отнасяне или наказание. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ иранският, гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, по причина на реална опасност от смъртно, наказание или екзекуция, изтезание нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07. От събраните доказателства в на проведеното административно производство и въз основа на изложената от жалбоподателя бежанска история не може да се приеме, че чужденецът е напуснал държавата си по-произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не се доказва наличие на реални достоверни проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на И.. Спрямо кандидата за закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежки посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Такива посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на молителя не е подкрепена от достоверни доказателства-в този смисъл.

Поради изложеното за жалбоподателя не били налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Преразглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1 , т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази Решение на **СЕС** по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на, дефинираното-понятие-за „посегателство" в чл., 15, буква „в" от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващаща една обща опасност от посегателство. Тези заплахи са присъщи на общата ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт". В практиката си Съдът на Европейския съюз формулира така наречената, концепция за „подвижната скала", т.е. колкото по-способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила. По изключение, степента на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност до претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът на Европейския съюз за „обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки, посегателства просто поради присъствието. му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на неговите

основни човешки.права. В Ръководството, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището от месец юни 2019 г. са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети, под внимание при преценяването на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и наранявания, броя на вътрешно разселените лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, й степен на „провал на държавата“ в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода. С цел установяване на актуалната обстановка в държавата по произход, на жалбоподателя и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изискана и приложена Справка с вх. № МД-02-401/21.07.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И.. В нея се съдържа следната информация: Ислямска република И. е теократична, авторитарна държава с ограничено управленско участие, под ръководството на върховния лидер аятолах А. Х.. Около 90-95% от населението на И., изчислявано приблизително на 88,4 милиона души, са мюсюлмани-шиити, а сунитските мюсюлмани съставляват между 5-10% от населението.-Приблизително 0,3% от иранците се идентифицират като немюсюлмани, включително последователи на бахайската вяра, зороастризма, християнството и юдаизма. Макар, че шиитския ислям и конкретно школата Д. е официалната религия, конституцията уважава четирите основни школи на сунитската религиозна мисъл и определя, някои християни, евреите и зороастрийците, за защитени малцинства. Пет от 290-те места в парламента са запазени за признати-религиозни малцинства, за арменски християни и за асиро-халдейски християни. Почти цялото иранско население изповядва мюсюлманската религия и според оценки на иранските власти 90-95% от приблизително 86 милиона жители на И. се придържат към шиитския ислям, официалната религиозна деноминация в страната, на аятоласите. По-голямата част от останалите иранци Принадлежат към други мюсюлмански, групи, сред които сунитите и суфиите са особено силно представени. Под един процент от населението принадлежи към немюсюлмански групи, включително 300 000 християни и 30 000 до 35 000 представители на зороастризма, а освен това в И. живеят от 9 000 до 20 000 изповядващи юдаизъм лица, повече отколкото във всяка друга мюсюлманска страна. Тези три държавно признати немюсюлмански малцинства, християнство, зороастризм и юдаизъм, имат право да съществуват в И. и им е позволено да практикуват религиозните си традиции в рамките на закона, но не им е позволено да разпространяват вярата си извън тяхната общност. Сред непризнатите от държавата религиозни групи са бахаите, чийто брой е 300 000-350 000 души и за които има съобщения за тормоз и арести. Мюсюлманите, които приемат християнството, също могат да се сблъскат с проблеми с властите, а правни действия срещу вероотстъпничеството са предприемани многократно и според Ш.- това престъпление може дори да бъде наказано със смърт. Според Q. (интернет портал на D. W. за насърчаване на интелектуалния диалог с ислямския свят) и E. мюсюлманските жени, които се обърнат към друга религия, обикновено се смятат за почти безправни. Според агенция "ройтерс" друга религиозна група, която многократно е атакувана от властите в И., е тази на суфиите. Има признаци, според които иранците се отвърщат от институционализираната религия - положение, предизвикано, от прогресивната урбанизация и разочарованието от религиозно повлияния държавен апарат. Атеизмът,

зороастризмът и спиритуализмът изглежда играят роля, която не бива да се подценява дори от официалните мюсюлмански групи от населението. Според международни наблюдатели, иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И.. Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979 година и властите приемат, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически- причини. Лицата, които се-връщат с разрешение за връщане (laissez-passer), се разпитват от имиграционната полиция на международното летище "Имам Х.," в Т. относно обстоятелствата на тяхното заминаване и защо пътуват с laissez-passer, разпитът обикновено отнема между 30 минути и един час, но може да продължи повече, когато отговорите на завърналия се са счетени за уклончиви и/или миграционните власти подозират криминално минало от негова страна. Арестите и малтретирането са редки ситуации в хода на този процес. Според медийни съобщения от 25-26 май 2025 г., Съветът за национална - сигурност на И. официално-спира прилагането на Закона за насърчаване на целомъдрието и хиджаба. Председателят на парламента М. Г., заявява, че Съветът за сигурност е инструктирал законодателите, към момента да не прилагат закона и че решението на въпросния Съвет има предимство съгласно конституцията. Законът, иначе приет от парламента, предвижда по-строги наказания за нарушения на правилата за облеклото включващи задължителен хиджаб за жените. Наказанията включват глоби, отказване на достъп до обществени услуги и лишаване от свобода в случаи на повторни нарушения. Първоначално се предвижда законът да влезе в сила е края на 2023 г., но това решение е отлагано няколко пъти. Президентът на И., М. П., считан за умерен политик, също е сред критиците на закона и предупреждава, че прилагането му може да предизвика нови вълнения, подобни на тези, последвали смъртта на Д. М. Амини в полицейски арест през септември 2022 г. Консервативните парламентаристи обаче продължават, да призовават за прилагане на закона и критикуват влиянието на западните ценности. Според изявления, направени от активисти за правата на жените през януари 2025 г., въпреки официалното му спиране, разпоредбите, съдържащи се в закона, все пак са били прилагани неформално. От 13 юни 2025 г. И. провежда военни действия срещу И. и според съобщенията, широк спектър от военни ядрени и граждански обекти в цялата страна са атакувани, като са засегнати и големи градове. На 22 юни 2025 г. САЩ също започват военни удари по ирански ядрени съоръжения. На 24 юни 2025 г. влиза в сила прекратяване на огъня, а британски персонал се завръща в И., след като е временно изтеглен по-рано през юни. На 23 юни -2025 г. администрацията на американския президент Д. Т. обявява, че е постигнато споразумение за прекратяване на огъня между И. и И. след 10 дни на конфликт между двете държави и бомбардировки срещу три ядрени обекта в И.. Организацията на обединените нации изчислява, че израелци са убити в резултат на размяната на удари между двете страни. С прекратяването на конфликта регионът може да се възстанови от тези щети, както и да се доближи до стабилност, мир и възможност за съсредоточаване върху вече съществуващите хуманитарни кризи. С оглед на горното е констатирано, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, буква „в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съгласно постановеното от СЕС Решение от 17 февруари 2009 наличието на заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л

юксембург, по дело № С-465/07 на чл. 15, буква- „в" от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС), касаещи силата на степента, на безогледно насилие характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на пребиваване от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата на произход, не е изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които; може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република Б. съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца. С оглед на информацията изложена относно актуалната ситуация в И.- държавата на произход на жалбоподателя са налице безспорни данни, че в страната нивото на сигурност е приемливо за населението. Съществува възможност за установяване на, територията на И. и конкретно в [населено място]- А., където живеят роднините му, като същевременно би могъл да се ползва спокойно от закрилата на официалните власти. За молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по смисъла на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото, семейство да има предоставена международна закрила в Република Б.. Относно приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. За предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, следва да се обсъдят следните обстоятелства. Под „други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина-независимо от нейното естество. Хипотезата урежда остри случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 въз основа на, които да се установява същата по интензивност, реална опасност от тежки посегателства, срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесени от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. от ЗУБ, за кандидата който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещия международна закрила не се установяват и по изложеното, поради липса на-предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците, ответникът отказал да предоставя статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Б..

По делото е предоставена административната преписка.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ,

поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Предоставена му е адвокатска защита и е уведомена социалната институция.

Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално

или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република Б..

Предвид събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно

минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

С оглед на това е представена Справка вх. № МД-02-654/17.12.25 г.

относно актуалната обстановка в И., в която се посочва/че иранската икономика се свива драстично през последната година поради продължително лошо управление, корупция и международни санкции - ситуация, която причинява най-много проблеми на средната класа, особено на жените. В рамките на една година иранският риал губи над 50% от стойността си и докато през март 2024 г. той се търгува на ниво от 600 000 щатски долара, година по-късно курсът пада до над 1 000.000 риала за долар. Тази масивна девалвация допълнително стимулира инфлацията, оскъпява вносните стоки и поставя в особена тежест групите в И. с ниски и средни доходи. "Икономическата несигурност означава, че притесненията относно разходите за живот излизат на преден план, а политическата ангажираност намалява", заявява за DW М. Р. Ф., икономически експерт в Центъра за изследвания на Близкия и Средния изток към Университета в М., Централна Германия. Това показва, че наказателните икономически мерки, наложени на И. от 2012 г. насам - заради противоречивата му ядрена програма, в опит да се увеличи икономическият и политически натиск върху Т. възпрепятстват значително развитието на иранската средна клас. Производството на петрол в И. намалява през 2024/25 г. (иранската календарна година, приключваща на 20 март) поради по-строгото прилагане на американските санкции и забавянето в търсенето на петрол в Китай. Растежът в сектори, различни от петролния, остава, ограничен от санкциите, недостига на енергия - и засилената несигурност, породена от конфликта в региона. Въпреки скорошния ръст на заетостта, създаването на работни места в И. остава недостатъчно за нарастващото население. Недостатъчното създаване на работни места намалява активната работна сила с 1,3% в сравнение с данни преди коронавирусната пандемия, въпреки че населението в трудоспособна възраст се увеличава с 6%. Участието в работната сила остава ниско - 41% и непропорционално ниско при жените - едва 14,1%, - а застаряващото население и високата емиграция допълнително ограничават натрупването на човешки капитал и създават допълнителен фискален натиск в дългосрочен пла. Според репортаж от 15 октомври 2025 г., ден по-рано иранското външно министерство заявява, че иранските бежанци могат да се завърнат в страната

без правни последици, стига, да не са извършили никакви престъпления. Според генералния директор на Министерството на парламентарните и правни въпроси, кандидатстването за убежище в чужбина не се счита за престъпление. Освен това, консулските услуги са достъпни за всички ирански граждани в чужбина, независимо от техните политически възгледи: Министерството на външните работи на И. вече е обсъждало възможността ирански граждани в чужбина да гласуват по пощата и електронно на следващи президентски избори. Базирана в О. кралство иранска медия, отразяваща въпроса, посочва, че противно на обявеното безпроблемно завръщане на бежанци, иранското ръководство продължава да криминализира различни поведения, като например различни политически мнения, сексуална ориентация или неспазване на кода за облекло. Това са примери за причините, поради които иранските граждани търсят убежище в чужбина.

На 14 ноември 2025 г. ръководителят на съдебната система на И., Г. М.-Е., обявява, че е обсъдил въпроса за задължителното носене на хиджаб и това, което определя като „социални несправедливости“ с разузнавателната служба на Революционната гвардия и с Министерството на разузнаването. Според съобщения, той също така е инструктирал главния прокурор и прокурорите да възложат на службите за сигурност и правоприлагане да идентифицират организирани и чуждестранни движения в областта на „социалните аномалии“ и да га докладват на съдебната система. Целта на М.-Е. е засилване на държавната кампания за прилагане на изискването за носене на хиджаб.

От справката става ясно, че ситуацията в страната не води до друг извод, различен от този на решаващия орган, постановил оспореното в настоящото производство решение.

Видно от писмото на ВКБООН, относно информация във връзка с молба за международна закрила подадена от М. Б. (Мг. М. В.), [дата на раждане] в Ш.-И., става ясно че М. Б. е регистриран като търсещ закрила в Представителството на ВКБООН в Турция на 30.01.2015 г. Спрямо него не са провеждани процесуални действия относно разглеждане на молбата за предоставяне на закрила от страна на ВКБООН, поради поемане от турските власти на отговорността за регистрацията и процедурата по предоставяне на статута на бежанец на търсещи закрила лица на територията на страната, като производството на Б. е прехвърлено към тях. Според информацията, предоставена от турските власти на ВКБООН, на лицето е предоставен условен статут на бежанец от турското правителство.

Съдът, предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито са налице основания по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е правилно като краен резултат и при изменената обстановка в С.. Същото е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република Б., конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си.

Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотнесими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Доводите в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила са изцяло неоснователни. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е не сигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрене на общественно-политическата обстановка. Това се потвърждава и от актуалната справка № МД-02-654/17.12.25 г.

Отделно от това видно от Видно от писмото на ВКБООН, относно информация във връзка с молба за международна закрила подадена от М. Б., спрямо него не са провеждани процесуални действия относно разглеждане на молбата за предоставяне на закрила от страна на ВКБООН, поради поемане от турските власти на отговорността за регистрацията и процедурата по предоставяне на статута на бежанец на търсеци закрила лица на територията на страната, като производството на Б. е прехвърлено към тях. Според информацията, предоставена от турските власти на ВКБООН, на лицето е предоставен условен статут на бежанец от турското правителство.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И. адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 34 срещу: Решение № 4686/28.08.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

пред Върховния Административен Съд на Република Б..